

партійними списками земель).

Пропорційна система з земельними списками має на меті, щоб усі партії розподілили пропорційно поданим ним голосам. Досвід свідчить, що найменше невідповідність між волевиявленням електорату і розподілом мандатів у парламенті проявляється у державах, використовують модифіковану запроваджувалася пропорційна система з «національним округом», куди входить Німеччина. З іншого боку, прямий вибір кандидата від виборчого округу дає громадянину шанс, вибрати певного політика.

За зразком Німеччини останні десятиліття змішану виборчу систему прийняли 26 країн (причому поруч з західноєвропейськими такі, як Албанія, Вірменія, Сенегал, Японія), і сьогодні експерти помічають, що ці реформи дозволяють прискорити у країнах процес політичної структуризації нашого суспільства та парламенту.

Виборча система істотно впливає на всю діяльність представницьких і законодавчих органів влади. У країнах, де традиційно застосовується мажоритарна виборча система, тим не менш, спостерігається тенденція до її об'єднання з пропорційною.

Так, у Великобританії регіональні законодавчі органи влади (парламенти Шотландії і Ольстера, Національні збори Уельсу) обираються на пропорційній основі. У Франції, де теж застосовується мажоритарна виборча система, законодавчі органи влади департаментів і регіонів, як і міська рада Парижа, обираються повністю за партійними списками.

З наведених вище даних ми бачимо, що об'єднання виборчих систем в різних країнах, і особливо в Європі, зумовлює склалася там демократію, яка партійну, створюючи найбільш сприятливі умови для того, щоб у владі були представлені інтереси якщо не всіх, то більшості соціальних груп, етнічних і релігійних меншин і щоб їх представляють партії та об'єднання були здатні забезпечити налагоджений і ефективний механізм управління державою в цілому, пом'якшуючи тим самим недоліки мажоритарної і пропорційної виборчих систем.

Список використаних джерел:

1. Федеративна республіка Німеччина, та Німецька Демократична Республіка [Електронний ресурс]: - Режим доступу: -kazanfed
2. Федеративна республіка Німеччина, та Німецька Демократична Республіка [Електронний ресурс]: - Режим доступу: -kazanfed
3. Федеративна республіка Німеччина, та Німецька Демократична Республіка [Електронний ресурс]: - Режим доступу: -kazanfed
4. Вибори до бундестагу ФРН [Електронний ресурс]: - Режим доступу: -ibk
5. Портников Віталій. Дрезденська пастка [Електронний ресурс]: - Режим доступу: -politcom

Біометричний паспорт, як умова адаптації законодавства України до законодавства ЄС

Клочков Б.І., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Букач В.В.*

Питання впровадження та використання біометричних паспортів в Україні на сьогодні є надзвичайно актуальним та дискусійним, зважаючи на трансформаційні процеси, що відбуваються в країні і безпосередньо пов'язані із євроінтеграційними процесами.

3 метою сприяння європейському шляху розвитку України було прийнято нормативно-правові акти, які є вимогою Європейського Союзу для подальшої співпраці в різних сферах, зокрема стосовно руху осіб через державний кордон, здебільшого стосовно лібералізації візового режиму, що передбачено Угодою між Україною та Європейським Співтовариством про спрощення оформлення віз від 18 червня 2007 року [9]. Відповідно до цього, Указом Президента України Про Національний план з виконання Плану дій щодо лібералізації Європейським Союзом візового режиму для України від 22 квітня 2011 року визначено запровадження документів України для виїзду за кордон з електронним носієм біометричної інформації відповідно до стандартів Міжнародної організації цивільної авіації із забезпеченням на належному рівні захисту персональних даних, а також додаткових завдань стосовно виготовлення, видачі, обігу таких документів та ефективної співпраці із міжнародними організаціями [7].

Законом України «Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус» від 20 листопада 2011 року (далі – Закон України), визначено основні положення стосовно вищезазначеного документа. Відтак, носієм біометричної інформації є безконтактна інтегральна схема - безконтактний електронний носій, який дозволяє здійснювати комплекс заходів, пов'язаних з ідентифікацією особи. Для повного розуміння слід зазначити взаємопов'язані терміни – біометричні дані та біометричні параметри [5].

Біометричні дані - сукупність даних про особу, зібраних на основі фіксації її характеристик, що мають достатню стабільність та істотно відрізняються від аналогічних параметрів інших осіб (біометричні дані, параметри - відцифрований підпис особи, відцифрований образ обличчя особи, відцифровані відбитки пальців рук) [5]. Біометричні параметри - вимірні фізичні характеристики або особистісні поведінкові риси, що використовуються для ідентифікації (впізнання) особи або верифікації наданої ідентифікаційної інформації про особу [5].

Відповідно до зазначеного, можна зробити висновок, яка інформація відображається у Єдиному державному демографічному реєстрі і є затребуваною та необхідною для функціонування зазначеної системи.

Зважаючи на зазначені особливості, безперечно виникає питання про обсяг і законність отриманої інформації, її захищеність та належне використання. Відповідно до ч. 3 ст. 8 Закону України, отримана інформація є конфіденційною, нерозголошення якої гарантується державою. Конфіденційною є інформація про фізичну особу, а також інформація, доступ до якої обмежено фізичною або юридичною особою, крім суб'єктів владних повноважень. Конфіденційна інформація може поширюватися за бажанням (згодою) відповідної особи у визначеному нею порядку відповідно до передбачених нею умов, а також в інших випадках, визначених законом.

Беручи до уваги ст. 12 Загальної декларації прав людини 1948 року якою встановлено, що ніхто не може зазнавати безпідставного втручання у його особисте і сімейне життя, безпідставного посягання на недоторканність його житла, таємницю його кореспонденції або на його честь і репутацію. Кожна людина має право на захист законом від такого втручання або таких посягань, а також ст. 8 Конвенції про захист прав

людини і основоположних свобод від 04 листопада 1950 року – кожен має право на повагу до свого приватного і сімейного життя, до свого житла і кореспонденції, ст. 32 Конституції України, необхідно зазначити, що ці норми безпосередньо стосуються визначеній у ч. 6 ст. 7 Закону України стосовно процедури отримання, вилучення та знищення від цифрованих відбитків пальців рук. Дана проблема зумовлена законністю отримання саме такої інформації про фізичну особу, що не передбачена жодним нормативно-правовим актом і яку можна вважати конфіденційною, оскільки, спираючись на Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Жашківської районної ради Черкаської області щодо офіційного тлумачення положень частин першої, другої статті 32, частин другої, третьої статті 34 Конституції України від 20 січня 2012 року, можна визначити, що до конфіденційної інформації про фізичну особу належать, зокрема, дані про її національність, освіту, сімейний стан, релігійні переконання, стан здоров'я, а також адреса, дата і місце народження (ч. 2 ст. 11 Закону України «Про інформацію»). Конституційний Суд України в абзаці першому пункту 1 резолютивної частини Рішення від 30 жовтня 1997 року № 5-зп, відніс до конфіденційної інформації про фізичну особу, крім вказаної, ще й відомості про її майновий стан та інші персональні дані[1, 2, 3, 5, 8].

Таким чином, перелік даних про особу, які визнаються як конфіденційна інформація, не є вичерпним.

Даючи офіційне тлумачення положень частин першої, другої статті 32 Конституції України, системному зв'язку з частиною другою статті 34 цієї Конституції, Конституційний Суд України дійшов висновку, що збирання, зберігання, використання та поширення державою, органами місцевого самоврядування, юридичними або фізичними особами конфіденційної інформації про особу без її згоди є втручанням в її особисте та сімейне життя, яке допускається винятково у визначених законом випадках і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини .

Наступним важливим питанням є правомірність збирання відбитків пальців рук у особи, яка досягла дванадцятирічного віку, яка по суті, згідно із ч. 1 ст. 31 Цивільного Кодексу України є малолітньою особою – особою із частковою цивільною дієздатністю. Зважаючи на той факт, що відбитки пальців можуть бути зняті лише за згодою особи, то чи відноситься до компетенції малолітньої особи надання згоди на вчинення таких дій та чи взагалі потреба отримувати таку інформацію про дитину, яка є учасником правовідносин лише частково [4].

Варто зазначити, що забезпечення схоронності інформації, а саме відбитків пальців рук особи потребує особливої уваги ,адже найменші помилки або інші варіанти несанкціонованого доступу до такої інформації, враховуючи рівень розвитку технічних засобів можуть призвести до настання негативних наслідків, зокнайменше – це розповсюдження конфіденційної інформації про особу, або ж, наприклад, використання відбитків пальців рук на місці вчинення злочину, шляхом їх перетворення із цифрового в матеріальний формат.

Зазначені проблеми є лише невеликою частиною існуючих проблем, що потребують вирішення. Забезпечення захисту персональної інформації про особу є основним завдання в державі з метою встановлення відповідного

рівня довіри громадян до держави, а відтак як результат і можливості ефективного використання біометричних паспортів в Україні.

Список використаних джерел:

1. Загальна декларація прав людини Прийнята і проголошена резолюцією 217 А (III) Генеральної Асамблеї ООН від 10 грудня 1948 року / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_015.
2. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 04 листопада 1950 року / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_004.
3. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України від 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України – 1996. – № 30. – С. 141.
4. Цивільний Кодекс України: від 16 січня 2003 року № 435-IV // Відомості Верховної Ради України – 2003. – № 40 – №44 – С. 356.
5. Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус: Закон України № 5492-VI від 20 листопада 2011 року // Відомості Верховної Ради України – 2013. – № 51. С. 716.
6. Про інформацію: Закон України № 2657-XII від 02 жовтня 1992 року // Відомості Верховної Ради України – 1992. – № 48. С. 650.
7. Указ Президента України Про Національний план з виконання Плану дій щодо лібералізації Європейським Союзом візового режиму для України від 22 квітня 2011 року / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/494/2011>.
8. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Жашківської районної ради Черкаської області щодо офіційного тлумачення положень частин першої, другої статті 32, частин другої, третьої статті 34 Конституції України від 20 січня 2012 року / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v002p710-12>.
9. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://www.kmu.gov.ua/kmu/docs/EA/00_Ukraine-EU_Association_Agreement_\(body\).pdf](http://www.kmu.gov.ua/kmu/docs/EA/00_Ukraine-EU_Association_Agreement_(body).pdf).

Сучасна державно-правова політика України в умовах глобалізації

Корзина О.І., курсант магістратури ННІПФПСКМ НАВС

Українська політична наука перебуває вже на досить високому ступені розвитку і спроможна продукувати власні уявлення, теоретичні схеми, методи і методології дослідження глобалізаційних процесів. На сьогодні можна виокремити п'ять основних теоретичних підходів до розуміння, глобалізації. Перший може визначатись як консервативно-цивілізаційний. Згідно цього бачення міжнародні відносини, за умов глобалізації, є ареною боротьби і домінування окремих цивілізацій.

Відповідно глобалізація сприймається як форма досягнення світового панування однією з цивілізацій – Євроатлантичною. Гармонізація наслідків глобалізаційного процесу для представників цієї точки зору є, водночас, гармонізацією міжцивілізаційних відносин.

Другий теоретичний підхід можна визначити як суто глобалістський. Йдеться про синтетичний інтердисциплінарний підхід (з домінуванням економістського елементу), який розглядає глобалізацію як окремий соціальний процес, поступово перетворюючись на окрему науку – глобалістику [1].

Третій теоретичний підхід може визначатись як атлантично-прагмативістський. Йдеться про систему наукових поглядів, в основі яких лежить цілком прагматичне і реалістичне уявлення про євроатлантичну